

вѣшка радостъ, пѣсенъта отдавна го напустна, и душата му приличаше на запусѣла, гола гора. Жена му го молѣше да поправи старата кжщурка, той не искаше и да чува. Молѣше го да купи нови дрешки на децата, той мърмори сърдито:

— Дрехитѣ се кжсатъ, а жълтицитѣ стоятъ цѣли цѣленички подъ земята — не давамъ жълтици за нѣкакви парцали. Като порастнатъ, нека вдигнатъ кжща до небето.

Жълтицитѣ лежеха подъ крушата. Матейко ходѣше съ жълто лице по двора и гонѣше децата да не пѣятъ. Той бѣше прегърбенъ, намръщенъ и зълъ. Все му се струваше, че хората го дебнатъ, че пѣснитѣ на децата ще подсѣтятъ съседитѣ за неговото заровено богатство.

Есеньта дойде. По крушата увиснаха и натежаха на клонитѣ едри, жълти, меки плодове. Децата вързаха люлката и почнаха тихо да пѣятъ. Една омекнала круша тупна на земята, малкото я взе и почна да хапе сочния плодъ. Веднага пристигна бащата:

— Скоро да свалите люлката! Какви сж тия пѣсни отъ васъ? Хората ще помислятъ, че сме кой знае колко богати и нѣмаме грижа за нищо. Може и за жълтицитѣ да помислятъ, може и да ни обератъ.

Гждулката висѣше на стената, единъ паякъ изплете мрежа по струнитѣ. А душата на Матейко оголяваше отъ день на день, очитѣ му станаха зли, притворени, студени. Всѣка нощъ мѣстѣше жълтицитѣ. Отъ крушата децата пренесоха люлката си въ градината, но и оттамъ ги прогони бащата. Почнаха да ходятъ на прѣсти по кжщи, говорѣха тихо и тжжно. Кой прогони радостъта отъ бащиното имъ сърдце? Единъ день, когато есеньта преминаваше вече, отъ сѣнката се чу нѣкаква нечувана, печална пѣсенъ. Жената и мжжа отидоха горе, отвориха сѣнника и останаха поразени. Сгу-